

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

REDACCIÓ :Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).**ADMINISTRACIÓ :**
M. MIQUEL26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL GRAN PROBLEMA :

ESCOLES I MESTRES !

Cada dia, arreu de Catalunya — igual que a la resta de la península — la mateixa exigència puja a la superfície d'una societat que, àdhuc sense llibertat, crida com pot el dret a l'ensenyament dels seus infants.

Els Ministres, els Ajuntaments, procuren simplement refusar les responsabilitats. Però els fets són tossuts. I les responsabilitats són implacables. Infants sense escoles, adolescents sense instituts, escoles normals que no es construeixen abandó de la carrera de mestre o de professor... I com que es necessiten mestres i es necessiten escoles, protestes i demandes. La premsa — censurada — oficial deixa passar xifres i reclamacions. En publiquem algunes. I afirmem el nostre convenciment : només la plena presència ciutadana en la vida pública resoldrà el problema. Les autoritats han de ser nomenades pel poble, han de donar comptes al poble. Els nostres infants tindran escoles i mestres, quan haurem afirmat els nostres drets democràtics. Depèn de nosaltres, de ningú més que de nosaltres.

A MATARÓ, 5.000 NENS SENSE ESCOLA. — Com a Igualada, com a Sabadell, com a Lleida o Girona, a Mataró es calcula que prop de cinc mil criatures es quedaran aquest any sense escola, ni pública ni privada. Per una raó senzilla : perquè no existeixen. Naturalment són les zones suburbials les que pateixen d'aquesta situació. I, com, és natural també, són les famílies pobres, d'emigrants sobretot les que no poden pagar, les que es queden amb els fills a casa. A casa és un dir : al mig del carrer.

NO HI HA INSTITUT. — Una vila de 50.000 habitants avui no té Institut de segon ensenyament. Durant la República, Mataró — que tenia aleshores 30.000 habitants, tenia un Institut de segon ensenyament. Podien anar-hi fills

Contra el bloqueig de salaris, contra la puja dels preus

Els treballadors de Catalunya lluiten

El govern parla de reformar els circuits comercials, de bloquejar els preus, però el que fa és bloquejar els salaris. I contra això lluiten els treballadors, units, sota el signe de l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya.

AL TEXTIL. — Un conveni col·lectiu amb escala mòbil és una necessitat. Des del mes de setembre a distints empreses — Bertrand i Serra, Parsus, Illa, Quera — es lluita per obtenir bons salaris. Al contrari, el senyor Ignasi Villalonga, banquer, voldria resoldre la «crisi» despedint els treballadors. Amb aquesta amenaça volen evitar les lluites. Però els obrers i obreres del tèxtil sabran fer-hi front i exigir la seguretat de la feina, l'augment de salaris, l'escala mòbil...

A LA METAL-LURGIA. — A l'Hispano-Olivetti, a la Siemens, a Montesa, a Iberia, els treballadors exigeixen igualment augment de salaris. En aquest ram el combat és avui ja per una convenció col·lectiva general, que reculli reivindicacions essencials: setmana de 40 hores, augment de salaris, quatre setmanes de vacances, millores socials...

AL TRANSPORT. — Després de la vaga «lenta» i de l'aplicació del reglament, les promeses de la Companyia de Transports Urbans han d'ésser complertes. (La Companyia pensa segurament augmentar les tarifes dels transports, però això augmentarà encara més els preus). En tot cas els treballadors del transport urbà continuen exigint l'augment dels salaris.

A LA CONSTRUCCIÓ. — On els beneficis de les Companyies són enormes, l'acció obrera exigeix l'augment dels salaris mínims, l'augment general dels salaris.

de famílies de classe mitjana i àdhuc obrera. Avui és infinitament difícil. El problema ja ho sabem — no és únic de Mataró. A Igualada tampoc ni hi ha. Tot Catalunya pateix d'aquesta situació, i les viles espanyoles baten els « records » de sota-ensenyament.

A BARCELONA, LA NOVA ESCOLA DEL MAGISTERI : 150 MESTRES ; 300 MESTRESSES !. — A la nova escola del magisteri, inaugurada amb grans discursos pel ministre Lora Tamayo hi ha actualment inscrits, **PER TOTA LA PROVINCIA DE BARCELONA, 450 alumnes ; 150 mestres i 300 mestresses.** Les demandes de la província depressarien alguns milers si haguessin d'ésser ateses... «La Vanguardia» ha dit, públicament que «la desviació hacia otras disciplinas fundamentalmente técnicas, es mucho más acusada en Cataluña». Però no ha dit que la desviació obeeix a un fet fonamental : el salari

miserable dels mestres (1.410 pessetes i 1.700 de gratificació).

ELS «ABUSOS» A L'UNIVERSITAT. — A més de mal pagats, els mestres i els professors són maltractats. El fracàs de l'ensenyament espanyol (es calcula que s'hauria de doblar almenys el nombre d'estudiants de secundari i triplicar el nombre dels estudiants tècnics) no pot amagar-se més. I així resulta que tota una campanya es fa actualment per a fer responsables els mestres i els professors universitaris de l'actual fallida ! Què hi ha abusos a l'Universitat és segur. Però el principal abús és malpagar els que ensenyen. Es obligar-los a cercar una segona o una tercera feina per viure. Unicament un augment massiu dels salaris dels mestres pot començar a canviar la situació. Però això no es farà pas sense un canvi de govern. Sense que els homes i dones del país imposin un dret essencial dels fills : el dret a l'ensenyament.

L'EXPERIÈNCIA IUGOSLAVA FEDERALISME I AUTOGESTIO

Al terme d'un viatge d'estudis que ens ha conduït a visitar varis municipis i llurs empreses, de la República Popular Federativa de Iugoeslavia, ens semblaria impertinent proposar-nos — malgrat la dèria d'honestetat i d'objectivitat que ens anima — de judicar ni donar afirmacions tallants sobre el que hi vàrem anar a analitzar: la gestió obrera.

Perquè el problema es ampli, perquè va estretament unit amb una altra novetat — institucional aquesta també — que és l'estructuració municipal de l'Estat, perquè sobretot es tracta d'una experiència vital viscuda i orientada de dia en dia i per això envidada voluntàriament de tot dogmatisme, no ens volem permetre cap paraula que pogués ésser copsada com un judici de valor.

Hem anat a Iugoeslàvia amb els ulls oberts, amb el desig de comprendre i d'aprendre.

N'hem tornat amb el convenciment absolut que l'important experiència yugoeslava sobre l'auto-gestió obrera, basada institucionalment — per la nova Constitució del 1963 — sobre l'intervenció directa i decisiva del municipi, mereix tota l'atenció dels socialistes i dels sindicalistes peninsulars.

Una atenció que haurà d'intensificar-se en els temps que anirem visquent si volem beneficiar d'una ensenyança que es va manifestant per les seves vitalitat i eficiència, per un camí que — indiscutiblement — condueix els pobles yugoeslaus vers un socialisme dinàmic i constructiu.

Encara que sigui el nostre propòsit de donar al lector en el present escrit algunes indicacions bàsiques sobre el particular, ens excusam per endavant del costat superficial que presentaran les nostres remarques. Ens proposem, més tard, de presentar a les edicions del M. S.C. un treball més documentat i més extens que els companys interessats podran consultar.

Des del punt de vista orgànic la gestió obrera funciona de la següent manera: el cas electoral, constituït per tots els obrers d'una fàbrica, elegix un Consell Obrer que, en les empreses de mitjana importància reuneix uns cinquanta membres. Aquest Consell elegix aleshores un Comitè de Gestió compost, segons els casos, de 3 a 10 membres.

El Comitè de Gestió, del qual forma part obligatòriament el Director (elegit ell també per una comissió mixta municipal i de l'empresa) és l'òrgan executiu de l'empresa, i el Director n'és el representant actiu però queda — en la seva delegació de poders executius — responsable davant del mateix.

El Comitè de Gestió es responsable davant del Consell Obrer, amb el que manté lligams periòdics, el més important del qual és una reunió anual en la qual sotmet a la crítica i a l'aprovació l'informe general de gestió.

Tots els organismes directius i responsables de la gestió obrera queden — institucionalment — allunyats del perill de burocratització, per mitjà de normes orgàniques que obliguen a llur renovació periòdica (una tercera part almenys de cada organisme és canviada cada dos anys).

En el municipi la gestió de cada empresa va relligada a l'interès comunal per l'existència d'un Consell Municipal compost, meitat per meitat, de delegats dels obrers i de representants dels ciutadans tots elegits del poble.

L'empresa i el municipi són cèl·lules vives de la nació sobre el pla socio-econòmic.

La gestió obrera decideix lliurement i sobiranament de la repartició dels in-

Per Pere BERNAT

gressos bruts entre els diferents compartiments del pressupost una volta pagades les despeses de la producció i les diferents contribucions.

Decideix sobretot de l'esforç d'inversions a efectuar en detriment de guanys nets a repartir immediatament) en vista a l'augment de la producció, de la productivitat o a l'extensió possible de les activitats industrials.

El Consell Municipal decideix d'igual manera en tots els sectors de la seva competència es a dir en el que fa referència al funcionament del municipi, al seu desenvolupament, als afers socials (Hospitals, Allotjaments, Escoles, etc.) i treballa a l'harmonització i equilibri de les diferents branques de la producció i del consum.

Quines són, al costat d'aquest gran llibertat d'acció de l'empresa i del municipi, les relacions que relliguen aquestes entitats socio-polítiques a l'estructura estatal? Ens ha semblat, a dintre de l'empenta tan gran que s'està donant al desenvolupament de l'autogestió i del « comunisme », que aquestes relacions es polaritzen a l'entorn de dos lligams: el pagament de contribucions de l'empresa a l'Estat, l'establiment per cada empresa i municipi d'un Pla Econòmic d'expansió establert cara als imperatius locals però cara també al Pla Federal de desenvolupament econòmic, basat sobre els interessos generals de les sis repúbliques, i l'òptica del conjunt de les activitats nacionals.

Pot semblar pueril al lector el vocable, « ens ha semblat »; doncs sí, es així. Davant de l'embranchida de l'autogestió yugoeslava que es desenvolupa sense parar al ritme vital d'experiències sempre més constructives i d'una pragmàtica ardua esdevé difícil copsar realitats de llarga durada. L'O.I.T. ha publicat, el 1960, un llibre important de 350 pàgines. La Gestió Obrera en Iugoeslavia: al donar-me'n un exemplar, un

company yugoeslav em digué: ei podeu consultar, queda vàlid en les seves grans línies, però moltes ceses no ja despa-sades i no corresponen a la realitat.

Els dos pilans tècnics de la gestió obrera semblen ésser d'una banda el problema de les inversions i de l'altra la qüestió fonamental del « calcul analític d'un lloc de treball ».

1) El problema de les inversions. La tendència actual de l'evolució yugoeslava, es una cosa que se m'ha dit a tot arreu, es d'augmentar « la base material de la gestió obrera ». A través de l'especificitat de l'expressió hem de comprendre, resumint, que s'abandona de més en més a l'empresa la responsabilitat de les inversions. Es cosa delicada, ben entès. Molt delicada. Quan hom sap les incidències directes que tuncn les inversions sobre la creació d'empleus, el volum de producció, la productivitat, el joc dels preus en el mercat, i la producció de bens de consum o d'equip, etc. Però la tendència actual es aquesta. Perquè? Hem cregut comprendre que aquesta orientació correspon a dos fets: el primer es la consciència de classe que mantenen els obrers que fan un gran esforç per situar els problemes objectivament i que no reculen, ans al contrari, en invertir a mitjà o llarg terme, en detriment de llurs guanys immediats i que tracten sempre de fondre els plans de l'empresa a dins dels plans republicans o federals, en l'elaboració dels quals han participat, plans que consideren l'esdevenidor d'una manera més àmplia, més elaborada, més general. El segon fet es manifesta per una voluntat general, una determinació del òrgans estatals. Se'm va dir, durant un dels primers contactes, cito textualment: « La pràctica va demostrar ràpidament, després de la revolució yugoeslava, que la massa forta centralització i el fet de distribuir els beneficis i les inversions « de dalt estant » frenava la vida i el desenvolupament del país ».

2) El « calcul analític d'un lloc de treball ». En economia capitalista hom sap que el cap d'indústria retira els beneficis dels ingressos totals, una volta cobertes les despeses de producció, de mà d'obra, etc. La gestió obrera yugoeslava opera, de certa manera, al revés. Una volta els ingressos totals disminuïts de les despeses de producció (energia, amortitzacions, matèries primeres, etc.) dels ingressos bruts així obtinguts es separen les contribucions (15 % aproximativament dels ingressos bruts); s'obtenen així els ingressos nets distribuïts esquemàticament entre quatre compartiments: activitats socials (allotjaments, establiments de repòs i cura, formació de quadres, etc.), inversions, reserves i paga dels obrers. En una important empresa de Belgrad, l'I.T.M., fàbrica de tractors que emplea 6.000 obrers, la part destinada a

(Passa a la pàg. 3)

Sovint escoltem parlar de la autosuficiència de la nostra agricultura. La imatge mítica ens presenta una país sense desequilibris socials « un verfel levantino » i no sé quines coses més. La realitat, però, és bastant diferent: insuficiència estructural, capitalització i consegüent proletarització del món rural, emigració progressiva...

Fa tres anys la distribució de la propietat era la següent:

Alacant: 25.984 propietaris i 45.987 no propietaris.

Castelló: 16.541 propietaris i 52.430 no propietaris.

València: 41.510 propietaris i 104.786 no propietaris.

Aquestes dades podrien donar peu a que hom pensés que en comparació amb altres terres de Espanya la cosa era considerablement acceptable; caldria aleshores veure com la productivitat de la terra és superior en alguns indrets a la de les terres típiques de latifundi. 100 hectàrees d'horta signifiquen més que un gran latifundi andalús. Les grans propietats d'horta són abundants al país valencià, i a pesar dels considerables ingressos de la producció cítrica, la renta « per càpita » és francament baixa, en l'any 1907 era:

València: 18.875 pesetas.

Castelló: 15.395 pesetas.

A'acant: 11.493 pesetas.

El fenomen més important avui, en pietari tan sols te dues solucions: esdealló que respecta a la propietat, és la venir assalariat o emigrar. Grans trans-

seva progressiva concentració i un accelerat procés de politització. Certament la manca d'una política econòmica adequada, per part de l'estat o de qualsevol organisme, fa inevitable que la direcció del comerç d'exportació igual que la direcció del mercat caigui en mans de re-

Per J. del PUIG

duïts grups monopòlistes. El llaurador ciu aïllat i no té mitjans per a evitar-ho en ocasions es creen cooperatives que intenten evitar la intervenció dels intermediaris com és la Cooperativa Agrícola de Toris, més de vegades les cooperatives estan manipulades pels mateixos intermediaris: el cas del vi es evident.

En aquesta situació, es un fet positiu: que la nostra burgesia agrària creï instruments per a capitalitzar l'estalvi, com és el projecte, pendent d'aprovació governativa, de Banca Valenciana, car això podria ser un pas de cara a la industrialització, però que és clar llavors caldria buscar formes d'integració dels llauradors. Aquests, per ara en general, es veuen obligats a emigrar. Aquests per ells són doncs una realitat.

La concentració de la propietat es deu a la manca de capital de l'home del camp per acerrar aigua i transformar el secà; en l'actual situació, però, són es poderosos els que ho fan. L'antic pro-

formacions com l'efectuada enguany a « Los Campillos » (prov. d'Alacant) ón s'han transformat 317 hectàrees per « iniciativa privada » (segons deia la premsa), són l'exemple dels que és aquesta capitalització i del que podria ser de continuar com fins ara.

Per un costat els cereales del capital agrari comencen doncs a plantejar-se seriosament el problema de nostre actual estancament econòmic. Bastaria llegir número qualsevol de « Valencia-Fruits » (organ. oficis d'eixa burgesia per adonar-se'n):

Les dificultats dels nostres productes davant la competència internacional, la transformació del Nord i Sur del país en reraadiu, la possible inversió dels ingressos en una industrialització, etc... Aquest és el problema. Per altra banda i en les actuals circumstàncies, les víctimes de la racionalització de les transformacions són els homes del camp, els petits propietaris, els que malviuen del secà.

Es, doncs, natural, que a l'any 62 el « rècord » d'emigració correspongués a la província de València. Inclús de les comarques « riques » La Ribera, Horta de Gandia, per exemple, surten línies regulars de transports de mà d'obra cap a Europa. Als nostres burgesos poc els importa que tot es faci a costa dels llauradors; al govern li venen bé les divises que introdueixen els emigrants. Però el nostre món rural, víctima sempre, no pot continuar en una situació de misèria moral i material com l'existent i la emigració no pot ésser una solució vàlida pels llauradors.

Es per això que els socialistes valencians afirmem la nostra lluita per una reestructuració del camp i per una rehabilitació total i completa del món rural. Per aconseguir-ho hem de fomentar, des d'ara, les formes d'integració al camp, crear uns lligams solidaris dels llauradors vers formes concretes de defensa d'interessos legítims i al mateix temps propugnar una racionalització efectiva de la producció.

L'EXPERIENCIA IUGOSLAVA

(Vé de la pàg. 2)

la paga dels obrers s'eleva al 60 % dels ingressos nets. El problema aleshores es el següent: com distribuir els dits ingressos nets entre tots els obrers, quadres, tècnics, enginyers, manobres, etc. Es aleshores que intervé la determinació analítica d'un lloc de treball. Basada en part sobre les recerques de certs especialistes americans, Taylor en particular, aquesta determinació ha estat resolta a Iugoeslàvia, amb una originalitat indiscutible. No es que sigui aplicada encara a tot arreu, però no hi ha dubte que la majoria de les empreses que no han encara adoptat aquest sistema evolucionen en aquest sentit. Es tracta « grosso modo » d'evaluar cada lloc de treball mitjançant un cert número de punts el calcul dels quals s'obté per referència a unes « escales » que consideren — pel lloc de treball analitzat — la formació o instrucció necessària, l'experiència demanada, la responsabilitat, les condicions de treball, de salubritat, etc. L'obrer és aleshores « introduït » en el lloc de treball mitjançant certes correccions que consideren les diferències que poden haver-hi entre les normes demanades i les posseïdes efectivament per l'obrer. El nombre de punts obtingut per tots els obrers és sumat, i la paga total dividida pel resultat de la suma. S'obté

així el valor d'un punt en dinars (moneda del país) i no queda més aleshores, per trobar l'ingrés d'un treballador, que multiplicar el número de punts obtinguts per un obrer, pel valor d'un punt en dinars.

Que se'm perdoni l'aridesa d'aquestes consideracions però era important donar almenys un esquema d'aquestes dutes qüestions.

Per acabar donarem algunes indicacions referents als resultats que van sorgint paral·lelament a l'implantació de la gestió obrera, cada dia més intensa a Iugoeslàvia: els ingressos nacionals han augmentat:

de 1948 a 1952 de 1,9 %;

de 1953 a 1956 de 5,4 %;

de 1957 a 1960 de 12,9 %.

Els darrers cinc anys han vist la producció creixer de 57 %; el consum de productes industrials de 35 %.

Si a tots aquestes dades es suma el fet que el percentatge d'augmentació de la producció industrial és a Iugoeslàvia un dels més elevats d'Europa i fins i tot del món, hom es posarà d'acord amb el que dèiem més amunt: l'interès que presenta l'experiència iugoeslava de cara a la solució futura dels problemes que ens deixarà plantejats la societat peninsular actual.

MANIFESTACIO D'ESTUDIANTS VALENCIANS

Més de tres mil estudiants varen manifestar-se a la Plaça del Caudillo i davant l'Ajuntament per protestar contra una pallissa que reberen dos estudiants. L'alcalde de València senyor Rincón Arellano, prometé una reparació pública.

Com sempre, el cap del pseudo sindicat « SEU » intentà contenir l'acció dels estudiants. Però aquests amb crits de « Llibertat », « Fora el SEU », efectuaren la manifestació i obtingueren la promesa verbal que aquests actes de salvatgisme no es repetirien a València.

UNA POLITICA SOCIALISTA

Per Joan REVENTOS CARNER

(Ha sortit fa poc a Barcelona una traducció castellana del llibre de Wilson « Purpose in politics », publicat sota el títol « Una política socialista ». Joan Reventós Carner, recentment jutjat a Madrid amb altres socialistes de l'Interior, ha escrit l'introducció de la qual publicuem alguns extractes).

Des de 1960-1961 un nou clima s'extén per tot el món. Aquest canvi de la política internacional està marcat pel final de la guerra freda, l'irrupció dels pobles del tercer món i la divisió del moviment comunista. Com a conseqüència, s'han creat noves condicions que permeten una revisió de l'immobilisme dels partits socialistes democràtics, puix que es suprimen les premisses causa d'aquest immobilisme.

Les noves perspectives arriben acompanyades per una creixent ofensiva del capitalisme, interessat cada vegada més en posar el poder públic al servei del gran capital i en liquidar, o subordinar, el sector públic al sector privat...

Del treballisme anglès, que és el moviment polític obrer més impregnat d'esperit revisionista, s'espera — si el poble anglès ho decideix així — el recomençament d'una política socialista, impregnada del vell esperit, però adaptada a les circumstàncies, modificada, puix que han estat modificades les premisses i les condicions de la lluita, duent a terme el que algunes intel·lectuals socialistes franceses anomenen « la via de reformes revolucionàries ».

L'exemple treballista, com el 1945, pot ésser en part vàlid a Europa. És possible que les circumstàncies nacionals diferenciadores (grans partits comunistes i partits confessionals a certs llocs) matitzin el procés. Però si va endavant l'opció treballista, és segur que influirà de ma-

LA VICTORIA TREBALLISTA

El Moviment Socialista de Catalunya i el Labour party

Quan fou conegut el resultat de les eleccions a Anglaterra el Moviment Socialista de Catalunya envià el següent missatge al Labour Party.

« LABOUR PARTY
Transport House, London.

« Els socialistes catalans de l'exili, en nom dels socialistes catalans de l'Interior que no poden fer-ho, us felicitem per la vostra victòria. Estem convençuts que obre noves perspectives per la llibertat i pel socialisme a Europa i a tot el món.

« Pel M. S. de C. : Josep PALLACH. »

A aquest telegrama el secretari general del Labour, A. L. Williams, contestà així :

« Estimat company Pallach :

« En nom del Labour Party desitjo donar-vos les gràcies a vós i als vostres companys pel vostre missatge de felicitacions per la nostra victòria electoral. Desitgem col·laborar amb els nostres amics estrangers per a reforçar la pau mundial i assegurar la prosperitat i la justícia social pels pobles de tots els països.

« Pel Labour Party : A. L. WILLIAMS. »

nera substancial en l'Europa dels pròxims anys...

✱

Les mesures de transformació del sistema, les reformes revolucionàries, estan exposades clarament en les declaracions de propòsits i finalitats del Labour Party. Del que es tracta, afirma Wilson, « és de planejar la vida econòmica de manera raonable i deliberada ». El que pretén el treballisme és construir una comunitat lliure i dirigida intel·ligentment en el pla econòmic. El cervell àgil i poderós d'Aneurin Bevan devia concretar amb les següents paraules la perspectiva que el treballisme ofereix al seu poble : « La planificació econòmica no ha de ser enemiga de la llibertat, ni la llibertat ha Barcelona, 1964.

de ser enemiga de la planificació. Ha d'haver-hi reciprocitat entre una i altra ».

Ajuntant-hi el sentit dels temps moderns, Wilson, després de declarar que el treballisme es preocupa del desenvolupament econòmic a escala universal, senyala la necessitat urgent de preveure racionalment les conseqüències que tindrà per tota l'humanitat la decisió, que un dia es prendrà, d'alliberar-se de la càrrega pesada de la carrera d'armaments « El dia que la pau esclati — diu — les conseqüències econòmiques del desarmament massiu sols podran tractar-se sobre la base de la planificació socialista ».

El proposit és clar : la planificació socialista de l'economia aconseguida mitjançant la socialització democràtica, aprovada pel poble.

EL "COMUNISME" I EL "CULTE DE LA PERSONALITAT"

Donem per bones totes les explicacions que ens donen els comunistes. Suposem en efecte que la liquidació política de Kroutchev, del seu gendre i dels seus amics, s'hagi fet reunint «de debó» el Comitè Central del Partit Comunista de l'U.R.S.S. — puix que ni tan sols els comunistes espanyols pretenen que els ciutadans de la U.R.S.S. hagin participat en res al canvi de govern.

Suposem que la liquidació política de «K» no hagi estat una veritable revolució de palau, digne d'un règim oligàrquic (amb economia col·lectivista o no); acceptem la causa que donen els comunistes: «culte de la personalitat»,

«tendència a abusar del poder», «autoritarisme», etc... ¿Qui ne veu que són exactament les mateixes causes que Kroutchev retreia a Stalin sense els assassinats, ben entès, almenys per ara?

El problema és clar: Per què un règim polític determinat engendra sempre els mateixos defectes? Per què el «culte de la personalitat»? Per què els governants tenen tendència a abusar del poder? Per què deu anys després de la mort de Stalin es retroben tots els defectes que denunciaren aleshores els

seus antics servidors? Per què el Comitè Central totpoderós és incapaç de corregirlos?

Una sola explicació: manca de democràcia. I un sol remeu: democràcia; establiment de llibertats essencials. Els socialistes sabem que les llibertats en règim capitalista són necessàries per combatre l'explotació econòmica — però en règim col·lectivista són igualment necessàries per afirmar la democràcia, el dret de l'home a disposar dels seus destins. Sense socialisme no hi ha democràcia ni llibertat — però sense llibertat i sense democràcia no hi ha socialisme: aquesta és la lliçó dels nous canvis soviètics.

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le gérant : A. IBORRA